

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1628. usque ad annum 1634

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1778

VD18 90118871

§. 75. Petri Berullii Cardinalis obitus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67394](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67394)

Sæc. XVII. raverat, ut illum Urbanus VIII. de
 A. C. 1629. rebus maxime arduis etiam ægrotan-
 tem in lecto censuerit consulendum.
 Adeo tamen a propriæ laudis studio
 erat alienus, ut quamvis plures Eccle-
 sias suo ære restaurarit, ornarit, do-
 taritque, nullam tamen de his mentio-
 nem fieri, nec suorum gentilium stem-
 ma apponi, unquam permetteret. Obiit
 Romæ Episcopus Tusculanus die prima
 Octobris anno ætatis suæ quinquage-
 simo septimo, sepultus apud S. Mariam
 de Populo. Peroravit in ejus funere
 Frater Antonius Marinarius Carmelita.

§. LXXV.

Petri Berullii Cardinalis obitus.

*Vittoret in
 addit. ad
 Ciacon. Ma-
 racc. in
 Purp. He-
 liot. Ord.
 Monast. t. I.
 Ceryf. vit.
 Berull. Gra-
 mond. Hist.
 Gall. l. 17.
 § 18.*

Postremus ex Purpuratis hoc anno
 defunctis erat Petrus Berullius No-
 bilis Campanus, qui bonam fortis et
 nimiam a teneris annis sese totum pie-
 tatis operibus dicabat, necnon hæredi-
 tatis paternæ bonis Fratri suo natu mi-
 nori relictis, sacræ militiæ nomen de-
 bat. Adolescentior factus in animam
 induxerat, sese Patribus Carmelita-
 rum Excelsæ addicere, quo sine bis iterum
 Hispaniam suscepit: Ast æternæ men-
 tis numine ac consilio factum, ut ipse
 ad instituendum novum Regularem Or-
 dinem reservatus, ad Sanctimonialia

Theresianas in Galliam transplantandas Sæc. XVII.
 destinaretur; postquam enim Nobilissima A. C. 1629.
 Matrona Acaria eo fine Santellium &
 Bretignium iterato in Hispaniam ab-
 legaverat, irrito tamen successu, nec-
 dum animo dejecta Berullium rogabat,
 ut tertio in Hispaniam itinere, sex Car-
 melitanas Virgines in Franciam dedu-
 ceret, assignato eis in sancti Jacobi sub-
 urbio Parisiis Prioratu ad B. Virginem
 de Campis, quod Cænobium a PP. Be-
 nedictinis Abbatix Marmutianæ olim
 inhabitatum tunc suppressum erat. Be-
 rullius igitur propagandæ Dei gloriæ
 desiderio accensus, superatis oppositio-
 nibus, & insidiis in itinere structis,
 necnon naufragium eluctatus, quo e-
 mari in oram projectus sola divina pro-
 tegente dextera servabatur, tandem
 Madrito in Franciam sex Moniales The-
 resiano Spiritu ac Zelo plenas deduxit,
 quæ annuente Ludovico XIII. & ap-
 probante Clemente VIII. destinatum
 Monasterium anno Christi millesimo
 sexcentesimo quarto ingrediebantur:
 Nec tamen hac in re deerant Berullio
 adversitates quamplurimæ, individux
 operis ad Dei obsequium præstiti pe-
 dissequæ; cum enim præter Galleman-
 dum, & Duvallium, Berullius a Cle-
 mente VIII. hujus Monasterii Regimen
 susciperet, ac insuper Visitator a Paulo V.
 nomi-

Sæc. XVII. nominaretur, varias subire molestias
A. C. 1629 cogebatur, quibus forti animo exant-
 latis Presbyterorum Congregationem
 Oratorii Domini Jesu instituit, suisque
 fociis Anno Domini millesimo sexcen-
 tesimo undecimo Parisiis primum Ora-
 torium aperuit, in novæ Congregationis
 Præpositum Generalem postea electus,
 Romam a Ludovico Galliarum Regæ
 ablegatus, ab Urbano VIII. Papa ne-
 cessariam impetrabat dispensationem
 pro futuro matrimonio inter Carolum
 Angliæ Regem, & Henrietam Ludo-
 vici Regis Sororem, quam Regis jussu
 in Angliam comitatus in Religione Ca-
 tholica firmabat: inde reversus ad Re-
 ginæ Matris preces Purpara, quæ ta-
 men nec ei, nec ejus amicis profuit,
 ab eodem Papa decorabatur. Hac di-
 gnitate auctus a consuetis pietatis exer-
 citiis, humilique vivendi more nihil
 remisit; Versabatur in Regis aula, non
 ut favores aucuparetur, sed ut verbo
 & exemplo vitia eliminaret, ac erroribus
 aditum occluderet: Adversabatur
 acriter Edmundo Richerio, ejusque
 doctrinis; Reginam insuper Matrem,
 apud quamplurimum gratia & autho-
 ritate valuit, Ludovico ejus Filio con-
 ciliavit, bellumque Mantuanum om-
 nibus viribus dissuasit, vehementer re-
 clamante Armando Richelio Cardinale.

qui Berullium veluti auctoritatis suæ Sæc. XVII.
 æmulum suspicabatur, eoque fatis A. C. 1629.
 functo animi dotibus ac fortuna superior
 potissimas in Regni curis partes sibi soli
 vendicabat. Tandem Berullius, dum
 sacrum in suo Sacello celebrabat, in-
 ter hæc Canonis verba: *Et hanc obla-*
tionem servitutis nostræ, die secunda Octo-
 bris Parisiis Aulæ & Orbi ereptus fue-
 rat; de qua morte, inquit Gramondus,
ambigue dictum, an suo, an alieno fato
perierit, id omnino certum, tum in
pleno fuisse omnia Richelio Cardinali, post-
quam in ipso Altari vitam finierat iste
Armandi æmulus anno ætatis suæ quin-
 quagesimo quarto. Scripsit sermones
 de Sanctis, variosque libellos de rebus
 Fidei controversis, alios de Theologia
 Mystica præter discursus de Beatissima
 Virgine, quam semper singulari pro-
 secutus est pietatis affectu, ac septen-
 nis adhuc puer Virgineæ Matris puri-
 tatem æmulaturus, perpetuæ castita-
 tis voto sese obstrinxit.

§. LXXVI.

Facultatis Theologicæ Parisiensis cen-
sura in librum Jacobi Gaffarelli.

Tanta erat illo ævo in Galliis libros Argentre
 edendi libertas ac facilitas, ut omni tom. 2. Con
 pene die nova prodierent luxuriantium cl. S. Fa-
 cult. Tu.
 inge- pag. 285.